

NAGY MÉDA VERSEI.

ERRŐL BESZÉLJETEK!

Ne beszéljetez nekem oly botránkozva
a taudeni sóbánya rabszolgáiról,
s hogy a világ egy kicsi, sötét pontján
még mindig árucikk az ember,
ne erről beszéljetez!
Küszöbötök előtt, vagy alig lépéssel odébb,
naponként, óránként, száguldó percenként
pénzért veszik az embert!
a szabad embert!
Értítez? veszik, mint boltban a selymet,
mint a dohányt, az ételt, vagy más egyebet,
ami kell ahhoz, hogy kiegyensúlyozott legyen
a lét koronája: a férzi.
Veszik és tovább adják, mint a kiolvasott könyvet,
aminek értéke nincs, kötetlen semmi,
amelyet aztán annyi kéz dobál és tép,
hogy neki a kályha már csak menedék.

Addig senki se tartsa magát különbnek
Afrika vad rabszolgahajcsárainál,
amíg itt, ajtaja előtt, megtűri,
hogy eladják és vegyék:
az asszonyok testét.
Erről beszéljetez!

A KÖNNY.

Vesd el magadtól az asszonyok régi menedékét: a könnyet!
a könny ma már nem ver hidat a szívek fölött.
A testnek e dobogó zenéjét oly mélyre temette a mai élet,
mint ahogy a violamagot a vad zápor a földbe bemossa,
hogy édes illata emberek örömére már sose fakad,
hát, hogy érne el odáig a gyengék hídja a könny?
A gyengék mankója a könny . . . dobd el a mankót! . . .
arcod maradjon töretlen, fényét szemednek őrizd a könnytől,
tanulj a férfitől, ne csak a harcot a kenyérért,
de azt is, hogy álld a bántást felemelt fejjel, bátran,
s a könnyeket, csak, ha senki se lát, akkor vedd elő.

ÜZENET AZ ASSZONYNAK.

Nem könnyed szavak selymébe rejtve
küldöm üzenetem neked, asszony!
Nem simulnak puha tenyeredhez
és lábad elé nem hullanak majd,
nehogy a fürge szél, mint a falevelet messze röpitse,
míg te elfelejtkezõn húnyod le szemed.
Szavaim, utak mentén hevert súlyos kődarabok,
s azért hajoltak kezem alá,
hogy feléd lendítve a szív közepébe találjon,
oda, ahol örök árammal kering a vér.
És akarom, hogy a seb, amit majd tép,
nyitott, üszkös seb legyen,
míg meg nem tanulod: a lélek mennyit ér!
Mert te többre tartod a tested,
mint az Istentõl kapott örömök egyszerű hordozóját!
S mint a durva kéz a karcsú kristálypázába,
pár szál helyett egész csokrot akar belépréselni, —
vigyázz! — lehervad...

Elfonnyad gyorsan,
mint ahogy feszülõ izmaidat tépi lazára a gyönyör,
amelynek nem szab határt a halhatatlan lélek.
Minden férfiszemben csak arcod ragyogását keresed
és csak szépséged múlása fáj,
s ha az elfutó idõben a tükrõdbe nézel,
csak kialvó szemed fényét siratod,
s nem azt, hogy nem gyüjtöttél elég szeretetet és hitet,
ami majd szelíden áttemelne az iszonyú õregségen.

Ó, asszony, mért felejtet, hogy te vagy a kitarult kar,
amely összeköti a földet az éggel!
meleg szíved és tiszta mosolyod a Híd,
amelyen a férji és gyermek Isten áldott öléhez elér!

KIS CSELÉDLÁNYUNK ÁLMODIK...

Ne bántsátok, oly szelíden alszik,
szoknyája, mint a rózsa szétterül,
s lélegzete könnyű,
mint a tavaszi szélben mozduló orgonaág.
A kertrõl álmodik biztos, az otthoniról,
... mit tudjátok ti azt ebben a sötét kõrengetegben,
mi az, januárba álmodni a kertrõl,
s apró virágmagokat pergetni az ujjak között.

Most megmozdul, keze a hajához nyúl,
mintha azt a virágot keresné,
amit tavaly májusba
a hajába tűzött egy fiú.